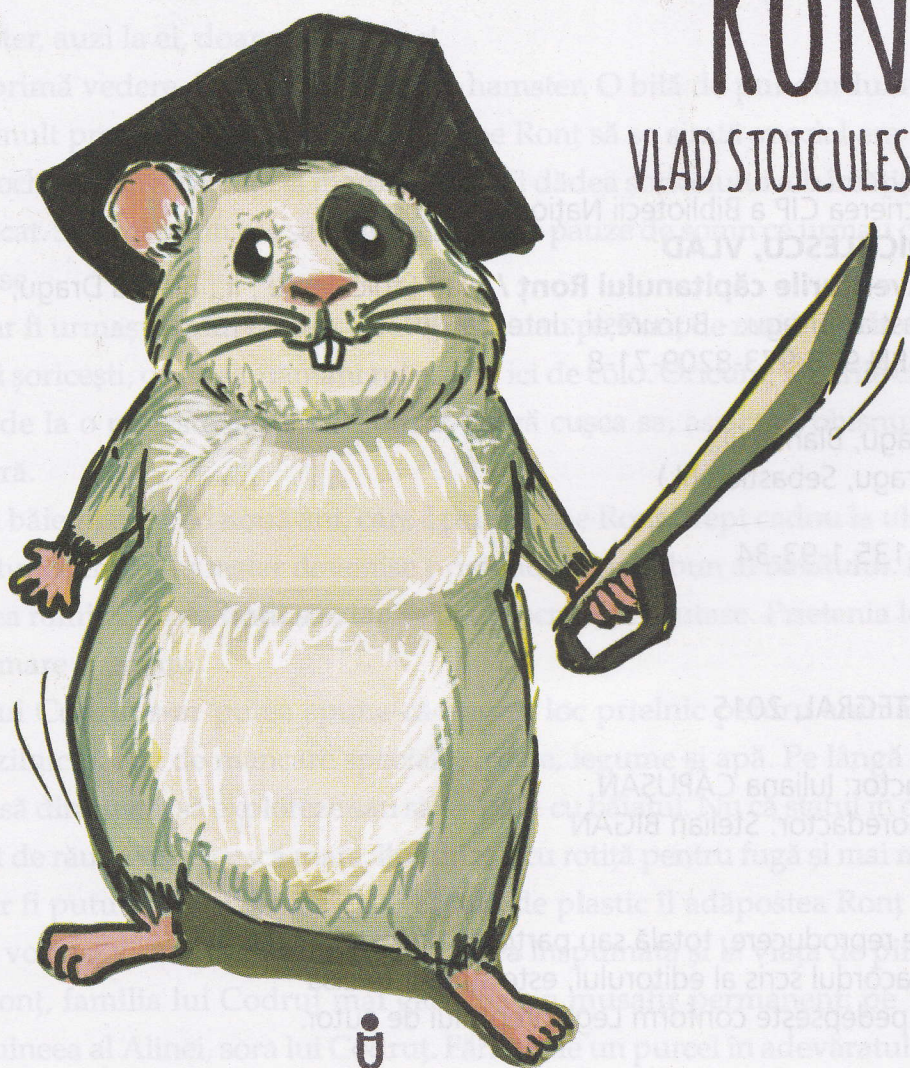

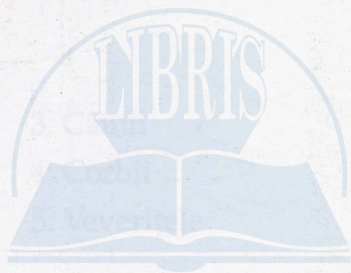
BASM XXI

AVENTURILE CĂPITANULUI RONT

VLAD STOICULESCU

Ū
INTEGRAL

Cuprins

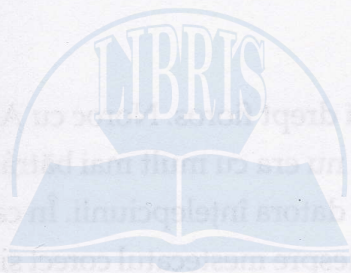
Partea I – Unde cunoaștem un hamster neastâmpărat	pagina 3
Partea a II-a – Unde Ronț își îndeplinește visul	pagina 5
Partea a III-a – Unde își face apariția un dihor	pagina 8
Partea a IV-a – Unde căpitanul răspunde unei ghicitori	pagina 12
Partea a V-a – Unde Ronț își schimbă planul	pagina 14
Partea a VI-a – Unde o faptă bună este răsplătită	pagina 16
Partea a VII-a – Unde aflăm legenda comorii	pagina 20
Partea a VIII-a – Unde eroii noștri înfruntă teribilul monstru	pagina 23
Partea a IX-a – Unde cei patru se întorc acasă	pagina 27
Partea a X-a – Activități	pagina 29
Din viitoare aventuri ale lui Ronț	pagina 31

eintegral.ro

EDITURA INTEGRAL

jocul cunoașterii

Partea I

Unde cunoaștem un hamster neastâmpărat

Doar un hamster, auzi la ei, doar un hamster!

Desigur, la o primă vedere, Ronț era... doar un hamster. O bilă de puf durdulie, un șoricel dințos și mult prea energic. Ce-l făcea însă pe Ronț să se simtă special era pata de culoare de pe ochiul stâng. Micuță și maronie, pata îi dădea șoricelului alb înfățișarea unui pirat neînfricat. Sau cel puțin așa se visa el, în desele pauze de somn ce urmau după mese la fel de dese.

Gândurile că ar fi urmașul unui faimos pirat îl chinuiau pe Ronț de mai bine de două săptămâni. În ani șoricești, două săptămâni nu era de ici de colo. Oricum, visurile cu pirati i se trăgeau de la o poveste citită de Codruț lângă cușca sa, așa cum obișnuia să facă seară de seară.

Codruț era un băiețel de vreo nouă ani, care-l primise pe Ronț drept cadou la ultima aniversare. De-atunci, micul hamster devenise prietenul cel mai bun al băiatului. Ronț nu-și mai amintea nimic despre frații săi, iar Codruț tocmai se mutase. Prietenia lor se legase fără prea mare greutate.

Despre casa lui Codruț s-ar putea spune că era un loc prielnic pentru animăluțe. Ronț își primea zilnic porția de mâncare specială, fructe, legume și apă. Pe lângă asta, era des lăsat să iasă din cușcă, să exploreze sau să se joace cu băiatul. Nu că statul în cușcă ar fi fost ceva atât de rău. Avea o cușcă mare, iluminată, cu roțiță pentru fugă și mai multe jucării decât și-ar fi putut dori un hamster. O căsuță de plastic îl adăpostea Ronț pentru serile în care voia să viseze la aventurile pe marea înspumată și la viața de pirat.

În afara lui Ronț, familia lui Codruț mai găzduia un musafir permanent: pe Toni, purcelușul de Guineea al Alinei, sora lui Codruț. Fără să fie un purcel în adevăratul sens al cuvântului, Toni nu era nici prea subțirel de felul său. Maroniu, cu blănița aspră și o

gură gata să te înghită la fiecare vorbă, ar fi putut să treacă drept fioros. Noroc cu Alina care avea grijă să-i prindă mereu o fundiță roz la gât. Deși nu era cu mult mai bătrân în ani șoricești decât Ronț, Toni era convins că mărimea sa se datora înțelepciunii. În cazul unui purceluș de Guineea, înțelepciunea consta în sfaturi despre mestecatul corect și despre păstrarea curățeniei în cușcă. Chiar dacă la început îl speria, Ronț reușise să se împrietenească până la urmă și cu Toni, mai ales că erau lăsați să se joace împreună.

Toni se comporta ca un frate mai mare și avea obiceiul de a-l scoate pe Ronț din încurcăturile în care intra. Cum lui Ronț i se dădea din ce în ce mai des drumul din cușcă, s-ar putea spune că Toni avea de lucru. Mai deunăzi, curiozitatea hamsterului îl blocase pe micuț într-un papuc de plastic. Noroc cu prietenul său mai „înțelept” care se chinuise preț de un ceas să-l scoată de-acolo.

Dacă Toni nu-i împartășea lui Ronț visele de a cuceri marea, exista cineva care îl încuraja. Bela era un pui de veveriță suplă și roșcovană a cărei familie locuia în teiul de lângă casă. Codruț și Alina îi lăsau deseori nuci și alune pe verandă, așa că Bela îi vizita aproape în fiecare zi.

Poveștile Belei despre minunile din grădina și livada lui Codruț aprinseseră imaginația micuțului hamster. Unii ar fi spus că nu numai imaginația lui Ronț se aprinsese, dar și călcâiele lui odată cu ea. De altfel, credea Ronț, Bela era chiar drăguță... pentru o veveriță. Toni nu era însă de aceeași părere, el obișnuind să spună des că „o veveriță care nu-și mestecă bine nuca, nu-i o veveriță cuminte”. Așa-zisa înțelepciune a purcelușului de Guineea nu îl impresionase însă niciodată pe Ronț.

Până acum, eroul nostru nu se hotărâse cu-adevărat să-și încerce norocul pe mări, să descopere insule necunoscute sau să se lupte cu balaurii. Se simțea bine în casa băiatului și aventurile mai puteau aștepta.

Totul până ieri! Grăbindu-se spre muncă, mama lui Codruț îi spusese băiatului să-l mai lase în pace pe Ronț, pentru că e... „doar un hamster”. Pentru Ronț aceasta fusese chemarea. Știa ceilalți oare ce planuri mari avea el? Știa oare ce cavaler neînfricat se ascundea sub blănița albă și bine îngrijită?

Trebuia să-i demonstreze lui Codruț și să-și demonstreze sieși că nu era „doar un hamster”! Era un adevărat cuceritor, un războinic, un pirat feroce, era... căpitanul Ronț!

Partea a III-a

Unde își face apariția un dihor

O jumătate de oră mai târziu, Bela stătea în fața unei plute făcute din șase surcele legate cu iederă, cu un al șaptelea surcel pe post de catarg. Bucățica de pânză, care-i servise drept parașută și servea în continuare drept hartă, trona acum în vârful catargului. Din două mici tulpini de lalea, cei trei improvisaseră vâsle.

De fapt, e mult spus „cei trei”, pentru că doar Toni și Ronț lucraseră la bărcuță. Într-un final, doar Toni cărase surcelele, în timp ce Ronț țopăia și dădea ordine imaginare „echipajului” de pe navă.

Micuța plută urma să-i ducă pe cei trei spre livadă, urmând pârâiașul din grădina familiei. După harta Belei, totul era foarte simplu: pluteau pe pârâu, ieșeau din grădină și intrau în livadă pe sub gard, ajungeau la capăt și luau comoara. Nimic mai ușor! Din păcate, marea aventură începuse deja să le pună probleme...

— Împinge Toni, știi că poți! Haide echipaj, să navigăăm! țipă Ronț în timp ce prietenul său se chinuia să împingă pluta pe care se așezaseră „căpitanul” și Bela.

— Sunteți prea grei... și mai ziceați de mine. Întotdeauna mi-am zis că un purceluș înțelept de Guineea este unul care nu intră în apă. Gata, am obosit, mai împingeți și voi!

— Poate v-aș putea ajuta... eu ?

Cei trei se întoarseră în direcția de unde se auzea vocea. Un animăluț ciudat îi privea timid dintr-o mică tufă de căpșuni. Musafirul semăna cu veverița Bela, însă era ceva mai mare și mai... pufos! Cel mai ciudat lucru la el era însă culoarea blăniței: era cenușiu, cu blănița de pe cap albă și cu un smoc de păr în vârful cozii. Nasul rozaliu făcea ca nou venitul să pară mereu surprins.

— C... c... ce ești tu? spuse Ronț apucând speriat o vâslă.

— Sunt un dihor! Nu se vede? spuse nou-venitul. Acum că v-am speriat, nu o să vreți să vă jucați cu mine, dar mătușa mea m-a învățat că e politicos să oferi ajutor.

— Ce-i ăla un dihor? interveni și Bela.

— Păi știți voi... spuse timid dihorul. Noi când ne speriem rău, ne punem dușmanii pe fugă cu un miros puternic și...

— Hmm, spuse Ronț brusc însuflețit. Păi unul ca tine ar fi taman bun. Un hamster curajos, o veverița sireată, un purceluș de Guineea puternic...

— Și foarte înțelept! adăugă imediat Toni.

— Bine, un purceluș de Guineea puternic și înțelept și un dihor care ne poate apăra de pericole. Pare a fi echipa perfectă!

— Pericole? Dar unde mergeți? întrebă timid dihorul.

— Căutăm comoara firoșilor porci mistreți! spuse mândru Ronț.

— Cea de la capătul livezii?

— Ai auzit de ea? întrebare cei trei în cor.

— Bineînțeles! Mătușa mea mi-a spus povestea chiar zilele trecute. Tot ea mi-a spus că e tare greu să ajungi acolo!

— Cred că va fi destul din comoară și pentru tine, gândi Bela.

— Bine, vin cu voi, dacă mă primiți! răspuse nou venitul.

— Încă nu ne-ai spus cum te cheamă, se băgă în vorbă Toni. Dacă nu ai un nume, îți putem spune Cenușiul!

— Otto este numele meu. Otto Pufuleț al III-lea, din clanul Putureilor!

Cei trei izbucniră în râs la auzul „titulaturii” noului lor prieten.

— Ei hai, nu mai râdeți! Părinții mei sunt dintr-o veche familie de dihori.

— Bine, nu vom râde, îi spuse Bela, care încă zâmbea. Te superi dacă-ți spunem Otto și atât?

— Chiar deloc!

— Atunci Otto rămâne! spuseră Ronț și Toni în același timp.

— Apropo, eu sunt Bela, el e Ronț, iar el este Toni! adăugă binedispusă veverița.

Toni se obișnuie în scurt timp cu prezența lui Otto și, cu ajutorul lui, reuși să împingă pluta în pâraiaș. Cei patru abia încăpeau pe micuța plută, dar mai important era că... pluteau! Da, căpitanul Ronț era în sfârșit pe mare alături de credinciosul său echipaj!

Priveliștea oferită de pâraiaș îi copleșise pe Ronț și Toni. Dacă Bela și Otto mai văzuseră grădina, florile colorate, găzele și mirosul ierbii verzi îi ameteau pe cei doi „șoricel de casă”. Zambile cu flori în ciorchine și culori nemaivăzute, frezii frumos mirositoare și ici-colo câte un trifoi, după care Toni se apleca de fiecare dată. Evident, mișcărilor lui Toni făceau ca pluta să se încline în toate părțile. Ronț nu mai contenea în a-și lăuda ideea de a pleca pe mare. Până și veverița Bela, cea care le știa pe toate, era încântată. Mai văzuse florile și pâraiașul din scorbura ei, dar niciodată de atât de aproape. Pe Otto îl ametea călătoria și simțea nevoia unui pui de somn.

Se pare că vântul le era prielnic aventurierilor, căci pluta prinsese viteză.

Nu apucară bine să termine de admirat peisajul, că în față le apăru ceva nemaivăzut: un imens gard de lemn, din scânduri mai mari decât zăbrelele cuștii lui Toni și chiar decât crenguța favorită a Belei. Un gard voinic care venea spre ei mai repede decât și-ar fi dorit cei patru.

Pe măsură ce se apropiau, Ronț se îngrijora tot mai mult. Bela încercă să-l liniștească arătându-i ceva pe micuța bucată de pânză. Acel ceva semăna cu o deschizătură în gard, însă căpitanul nu era convins. Toni, ca de obicei, se văita și încerca să-și amintească de propria-i „înțelepciune”. Otto nu se trezise încă din toropeala care-l prinsese din timpul călătoriei.

Spre norocul eroilor noștri, deschizătura în gard exista cu adevărat. Era destul de mare încât Toni să poată trece prin ea în picioare. Totuși, lucrurile nu erau nici acum prea simple.

Pe două pietricele din pârâias, stăteau niște creaturi cum rar mai fusese cuiva dat să vadă. Străjerii deschizăturii din gard erau doi șoareci imenși cu... țepi pe spate ! Cei doi erau cu siguranță mai ciudați decât Otto, dihorul cel timid. Să vezi și să nu crezi: șoareci cu țepi!